

عنوان مقاله:

نقش اماکن بومگردی در توسعه پایدار اجتماعی (مورد مطالعه: چابهار)

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی جغرافیا و محیط زیست (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

معصومه حافظ رضازاده - گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان، ایران

اسماعیل حسین زهی - گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان، ایران

خلاصه مقاله:

بوم گردی یکی از شاخه های صنعت گردشگری است که چنانچه به صورت مناسب مدیریت شود، می تواند به اشتغال محلی، فرصت های توسعه ی بومی و حفظ محیط طبیعی منجر گردد. در این میان شهرستان چابهار یکی از شهرستانهای استان سیستان و بلوچستان می باشد، که سالانه میلیون ها گردشگر وارد این شهر می شوند. این شهرستان نیز مانند بسیاری از مناطقیاربان جاذبه های طبیعی فراوانی دارد، که می تواند، در تمام فصول سال پذیرای گردشگران باشد. لذا هدف پژوهش حاضر نقشاماکن بوم گردی در توسعه پایدار اجتماعی (مورد مطالعه: چابهار) می باشد. روش تحقیق تحلیلی و مبتنی بر مطالعات کتابخانه-ای، اسنادی و میدانی می باشد. جهت تجزیه و تحلیل اطلاعات نیز از نرم افزار SPSS و مدل ویکور فازی استفاده شده است. نتایج آزمون T تک نمونه ای نتایج نشان داد، در تمامی شاخص های مطرح شده، میانگین به دست آمده بالاتر از حد میانه عدد 3 می باشد. به این معنا که میزان پایداری اجتماعی شهر چابهار با تاکید بومگردی زیاد میباشد. همچنین نتایج آزمون همبستگی اسپیرمن نشان دهنده میزان ارتباط زیاد بین پایداری اجتماعی شهر چابهار و اماکن بوم گردی می باشد. در نهایت نتایج رتبه-بندی اماکن بوم گردی شهر چابهار با تاکید بر میزان تاثیرشان در پایداری اجتماعی با استفاده از مدل Fuzzy VIKOR نشان داد، در بین اماکن بوم گردی سواحل چابهار با Q به دست آمده 0/543، تالاب لیپار با Q به دست آمده 0/367 و کوه های مینیاتوری با Q به دست آمده 0/321، بالاترین و پایین ترین رتبه ها را به خود اختصاص داده ند.

کلمات کلیدی:

توریسم، اماکن بومگردی، توسعه پایدار اجتماعی، شهر چابهار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/986696>

